

ἀποκομμή ἡ, ἀμάρτ. ἴποκομμή Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

Κορεσμός, χορτασμός: Ἐξεβαρέθηκα νὰ τῶσε κουβαλειῶ φαεῖ καὶ ἴποκομμή δὲν ἔχουνε. Ἀπὸ τὴ λιμάγρα δὲν ἔχουν ἴποκομμή.

ἀποκομμίζω Κρήτ. ἴποκομμίζω Κρήτ. (Σητ.) Μέσ. ἀποκομμοῦμαι Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκομμή. Τὸ ἀποκομμοῦμαι καθὰ καὶ χαιρετῶ <χαιρετίζω κττ. περὶ ὧν ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 1,273 κέξ.

1) Κάμνω τινὰ νὰ κορεσθῇ, νὰ χορτασθῇ ἐνθ' ἄν.: Ἀγὸ τοικάλια φαεῖ ἤφησα καὶ δὲ βορῶ νὰ τὸ ἀποκομμίσω. Μὲ τοσοδὰ φαεῖ θαρεῖς πῶς θὰ τὸ ἀποκομμίσῃς; Δὲ ἴποκομμίζονται μὲ τὸ φαεῖ αὐτονά. Ἀγὸ ὧρες εἶν' ἀπὸν κάτσανε ἔς τὸ τραπέζι καὶ δὲ βοροῦν ἀκόμη ν' ἀποκομμιστοῦνε. 2) Μέσ. ἀρκοῦμαι εἰς ὀλίγον γεῦμα, τρώγω ὀλίγον ὥστε νὰ μὴ ἐνοχλοῦμαι ὑπὸ πείνης, ξεγελῶ τὴν πεῖνα μου Α.Κρήτ.: Μὲ δὴ πορτακάλια καὶ μὲ μιὰ ὀφτὴ πατάτα ἀποκομμοῦμαι ἴγὼ καθ' ἄργα. Ἐπεῖνα, μὰ δὲν εἶχα εἶδα τοῦ δώσω, ἤβγαλά του ἕνα δοτήρι γάλα καὶ μὲ ἴκονα ἴποκομμήθηκε.

ἀποκόμμιν τό, Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

Τὸ εὐτελέστερον μαλλίον χρησιμοποιούμενον συνήθως πρὸς γόμωσιν στρωμάτων. Συνών. κατσόμαλλο. Πβ. ἀποκομπίδι.

ἀποκομμός ὁ, Θήρ. Κρήτ. Στερελλ. (Λεπεν.) κ.ἀ. ἴποκομμός Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

1) Καθορισμός τιμῆς, τῆς ἀξίας ἐνθ' ἄν.: ἴσμ. Πάει καὶ συλλογίζεται σημάδι νὰ τὴν πέψη δαχτυλιδάκι ὀλόχρσο κι ἀποκομμοὶ δὲν ἔχει (εἶναι ἀνεκτίμητον) Κρήτ.

Τῆς μιᾶς ἡμέρας ἡ ζωὴ ἀποκομμοὶ δὲν ἔχει αὐτόθ. 2) Ἀπογαλακτισμός νεογνοῦ Κύπρ. Συνών. ἀποκόλλισμα, ἀπόκομμα 3, ἀποκοπή Α 1.

ἀποκομπιάζω ἀμάρτ. ἀποκομπιάσω Καλαβρ.(Μπόβ.) ἀποκομπιάτω Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κομπιάζω.

Κομπιάζω πολύ, δὲν καταπίνω καλῶς, πνίγομαι: Τσωμί ἀττὸς φατθὴ σὲ κάν-νει κομπιάει τσαὶ ἀποκομπιάει (ψωμί ἀπὸ φακῆ σὲ κάμνει νὰ κομπιάζῃς πολύ, νὰ μὴ μπορῇς νὰ καταπιῇς). Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκοντυλιάζω.

ἀποκομπίδι τό, ἀμάρτ. ἀποκοβίδι Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ οὐς. κόμπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Μαλλίον μὴ δυνάμενον νὰ ξανθῇ, τὸ μετὰ τὴν ξάνσιν ὑπολειπόμενον. Πβ. ἀποκόμμιν.

ἀπόκομπο τό, Ζάκ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐς. κόμπος.

Σταφὶς δευτερευούσης ποιότητος ὑπολειπόμενη μετὰ τὸν καθαρισμὸν τοῦ ὄλου ποσοῦ ἀπὸ τῶν μίσχων.

ἀποκομπώνω Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀποκοδώνω Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κομπώνω.

1) Πράττω τι κρυφίως ἢ ἐπιτηδεύω, ὥστε νὰ διαφύγω τὴν προσοχὴν τινος, ἀπατῶ τινὰ ἐνθ' ἄν.: Ἐποκοδῶσανε τὰ ὀζὰ κ' ἐδήσανε ἔς τὸ γῆπο Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποκοιμίζω Α 1β. 2) Παθ. ἀπατῶμαι, σφάλλομαι Κρήτ.

ἀποκοντά ἐπίρρ. κοιν. ἀπουκοντά Καππ. ἀπουκοντά βόρ. ἰδιωμ. ἀποκοδὰ πολλαχ. ἀπουκονδὰ πολλαχ.

βόρ. ἰδιωμ. ἀπόκοντα ἴπ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Μάν. Μαντίν. Μεσσ. Οἶν. Φιλιατρ.) Σαλαμ. κ.ἀ. ἀπόσκοντα Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν.) ἀπόσκοντα Πελοπν. (Λακων.) ἀμπίσκοντα Πελοπν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίρρ. κοντά. Περὶ τοῦ τύπ. ἀπόσκοντα ἰδ. ΧΠαντελίδ. ἐν Byzant. - Neugr. Jahrb. 6 (1927/8) 430.

1) Τοπικῶς, ἐκ τοῦ πλησίον, ἐγγύθεν κοιν.: Τὸν βλέπω - τὸν κοιτάζω ἀποκοντά. Τὸν εἶδα ἀποκοντά. Δὲν τὸν γνωρίζω ἀποκοντά, ἀκουστὰ τὸν ἔχω. Ἐφυγε ἀποκοντά μου καὶ δὲν τὸ κατάλαβα κοιν. || ἴσμ.

Ἀπουμακρὰ χαιρέτισε κι ἀπουκοντά καλ' μέρ' σε Καππ.

Ἀπόκοντα εἶσ' ἕνας κρίνος, ἀπαλλάργα ἕνας γοντζές, τὸ κορμί σου περιβόλι μὲ τοῖς μουσκομυρωδιές

ἴπ. Συνών. ἀποκοντάθε. β) Κατὰ πόδας, παρακολουθητικῶς, μετὰ τοῦ ρήματος παίρνω, πηγαίνω, ἐρχομαι κττ.: Τὸν πῆρε ἀποκοντά καὶ μπορεῖ νὰ τὸν φτάσῃ κοιν. Ἀπὸ τότενες τὸν ἔπαιρνε οὐλοένα ἀπόκοντα Μαντίν. Ἐρχον ἀπόκοντα Λακων. || Φρ. Τὸν παίρνω ἀποκοντά (παρακολουθῶ τινὰ εἰς τὰς κινήσεις καὶ ἐνεργείας του ἢ ἀρχίζω νὰ ἐπιδεικνύω εἰς τινὰ ἀσυνήθη ἀγάπην δι' ἴδιον συμφέρον) κοιν. γ) Ὁμοῦ, ἐν συνοδείᾳ κοιν.: Ὁπου πάει ὁ ἄντρας τῆς κι αὐτὴ ἀποκοντά.

δ) Πλησίον, ἐγγὺς Πελοπν. (Βούρβουρ. Οἶν. Φιλιατρ.): Ἀπόκοντα εἶδε σπίνθες καὶ φωτιά Φιλιατρ. Ἀπόκοντα εἶναι τὰ Βρέστενα Οἶν. Τὸ χωράφι πέφτ' ἀπόσκοντα λιγάκι ἀπὸ τὴ ράχι Βούρβουρ. Στάθηκε ἀπόσκοντα αὐτόθ. Συνών. κοντά.

2) Χρονικῶς, κατόπιν, μετ' ὀλίγον Πελοπν. (Μάν.) Σαλαμ. κ.ἀ.: Ἀπόκοντα ἐρχόντουσαν οἱ ἄλλοι ἀρχόντοι τοῦ τόπου Σαλαμ. κ.ἀ. Δὲν ἐπρόφτασε νὰ καθίσῃ κι ἀπόκοντα ἐρχονται καὶ τὰ παιδιά του ἄγν. τόπ. Πῆγα τὸ Λιάκα ἔς τὸ σπίνι, πάει κι ὁ παππᾶς ἀπόκοντα, τρέχει κι ὅλο τὸ χωριὸ νὰ μάθῃ τί ξαφνικὸ ἦταν αὐτὸ (ἐκ παραμυθ.) Μάν.

ἀποκοντάθε ἐπίρρ. Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. ἀποκοντά καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -θε.

Ἀποκοντά 1, ὁ ἰδ.

ἀπόκοντος ἐπίθ. Ἀθῆν. ἴπ. Κύνθ. Πελοπν. (Σουδεν.) Σίφν. κ.ἀ. ἀπόκοδος Κρήτ. ἀπόκοντους ἴπ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἴποκοντους Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ἐπίθ. κοντός. ἴ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Γ 1758 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «μὰ θλιφτικὰ πολλὰ παλαιὰ κι ἀπόκοντ' ὡς τὴ μέση» (ἐνν. φορέματα).

1) Ἀρκετὰ κοντὸς Εὐβ. (Στρόπον.) Κρήτ. Κύνθ. Πελοπν. (Σουδεν.) Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.): Ἐμ'κι ἀπόκοντους (ἐμ'κι = ἔμεινε) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπόκοντου μ'λάρ' αὐτόθ. Καλὴ εἶναι ἡ κακονμοῖρα, μ' ἔρχιτι ἴτοιδὰ ἴποκοντη Στρόπον. ἴ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀνάκοντος, κοντοστούμπης, κοντούλλης, κοντούτσικος. 2) Ὁ πολὺ κοντός, βραχύσωμος Ἀθῆν. ἴπ. κ.ἀ.: ἴσμ.

Πᾶρ' τη, μωρὲ ἀπόκοντε, καὶ προκοπὴ μὴ γένη ἴπ.

Ἐνέ, κοντὲ κι ἀπόκοντε κι ἀνήλικε καὶ μαῦρε (ἐνέ = ἔ) Ἀθῆν.

Ἐνας κοντὸς κι ἀπόκοντος πῶχ' ὁμορφη γυναῖκα, τὸνε ζηλεύ' ἡ γειτονιά, τὸνε ζηλεύ' ἡ χώρα ἄγν. τόπ.

ἀποκοντυλιάζω Πελοπν. (Λακων.) κ.ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀποκόντυλο.

Ἀποπνίγομαι, καταλαμβάνομαι ὑπὸ πνιγμοῦ κατὰ τὸ

φαγητόν: Δῶς' μου νερό, γιατί ἀποκοντύλισα. Συνών. ἀποκομπιάζω, ἀποστέκω, κομπιάζω, πνίγομαι (ιδ. πνίγω).

ἀποκοντυλίδι τό, ἀμάρι. ἀποκοντυλίδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκόντυλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ., τὰ μετὰ τὸ λίκνισμα ὑπολειπόμενα χονδρὰ ἄχυρα (τὰ φέροντα τὸν κόνδυλον ἦτοι τὸ γόνατον). Συνών. ἀποκόντυλο, κόντυλο.

ἀποκόντυλο τό, Πελοπν. (Λακων.) ἀποκόνδυλο Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόντυλο.

Ἀποκοντυλίδι, ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀποκόδyla γὰ βάλῃς 'ς τὸ βάτο κι ἀποπάνω τὰ καλὰ ἄχερα Κρήτ. Ἡβγαλε τ' ἀποκόδyla ἀπὸ τῆ δάχνη Κρήτ.

ἀποκοπάρις ὁ, Ἡπ. Πελοπν. (Καρδαμ.) ἀποκοπάρος Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ι) Πραγματογνώμων, ἐκτιμητὴς ἀγροζημιῶν Ἡπ. (Πρέβ. κ. ἄ.) Συνών. ἀποκοπιάρης, ἀποκοφτής. ΙΙ) Ὁ μεθ' οὗ ἔχει τις τακτικὰς δοσοληψίας, οἷον ἐπὶ τῶν ὠνίων καὶ ὁ ἀγοράζων καὶ ὁ πωλῶν Πελοπν. (Καρδαμ.): Τὸν ἔχω ἀποκοπάρη (ψωνίζω τακτικὰ ἀπὸ αὐτόν). β) Τακτικὸς πελάτης τοῦ μυλῶνος Πελοπν. (Καρδαμ.) Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀπαλεστής.

ἀποκοπαρούδι τό, Πελοπν. (Λάστ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀποκοπάρι < ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι.

Τὸ ἀρτίως ἀπογαλακτισθὲν βρέφος. Συνών. ιδ. ἐν λ. ἀποκόλλιν. Πβ. ἀποκομμάτιν.

ἀποκοπή ἡ, κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουκοπή βόρ. ιδιῶμ. 'ποκοπή Κύπρ. 'πεκοπή Θράκ. Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀποκοπή.

Α) Οὐσ. 1) Ἀποκομμός 2, ὁ ιδ., Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) 2) Ὁρισμένος ἀριθμὸς προβάτων Ἀθῆν.: Πρόβατα ἀποκοπὲς ὀγδόντα. Πρόβατα τριάντα ἡ κάθε ἀποκοπή. Συνών. κοπή. 3) Παῦσις, λήξις, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς βασκανίας κακοῦ Πόντ. (Οἶν.) 4) Τὰ πρὸ τοῦ γάμου ὀριζόμενα δῶρα τοῦ γαμβροῦ πρὸς τὴν νύμφην καὶ τοὺς συγγενεῖς αὐτῆς Πελοπν. (Γορτυν.) Σύμ.: Ἄσμι.

Τάσσω τῆς τῆς ἀποκοπῆς ὁλόχρουσον μανέλλι.

γὰ γλέπη τὸ πουλλάκιν μου ποῦ σύρει καμπαρέλλι

Σύμ. 5) Ἐκτίμησις ἀγροζημίας καὶ ἡ ὀριζομένη ἀποζημίωσις Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Κάρπ.: Θὰ τὸν πάω 'ς τὸ δικαστήριον γὰ μ' πλερώσῃ τὴν ἀποκοπή Ἡπ. 6) Καθορισμὸς τιμῆς, ἐκτίμησις πράγματος ἢ ἐργασίας κττ. Ἡπ. (Ζαγόρ.) Κύπρ. Κῶς Πόντ. (Τραπ.) κ. ἄ.: Ἡ ἀπουκοπή γίν' κι χατὶρ'ε' κι δὲν τὴ στρέου (ἡ ἐκτίμησις ἔγινε μεροληπτικὴ καὶ δὲν τὴν δέχομαι) Ζαγόρ. Ἡ ἀποκοπή τ' ὁσιτί' ἐν' πενήντα διλιάδες Τραπ. || Ἄσμι.

Τὰ δεῖλη δῖλλα κάμνουσι, τὰ μάτια δὲν διλιάδες

τῶαί τὸ καμαροφρύδιν σου 'ἐν ἔδει 'ποκοπάες

Κύπρ. 7) Εἶδος συνεταιρισμοῦ καθ' ὃν ἀναλαμβάνει τις τὴν ἐκμετάλλευσιν ἀγροτικοῦ κτήματος ἐπὶ ἐτησίῳ μισθῷ ματι εἰς τὸ παραγόμενον εἶδος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) β) Τὸ εἶδος ἀποφερόμενον μίσθωμα ἐξ οἰουδήποτε κτήματος Πελοπν. (Καρδαμ.): Πόσο πληρώνεις ἀποκοπή γιὰ τὸ μύλο; Δὲ μὲ βγάξῃ τὸ γέννημα γιὰ νὰ πληρώσω τὴν ἀποκοπή. γ) Τὸ εἰς ιδιοκτήτην βοσκημάτων ὑπὸ τοῦ ποιμαίνοντος αὐτὰ ὡς μίσθωμα ἀποφερόμενον μαλλίον, τυρὸς κττ. Πελοπν.

(Οἶν.): Φέρνει ὁ σέμπρος κάθε χρόνο τοῖς ἀποκοπῆς. 8) Ἡ συνολικῶς ἀναλαμβανομένη ἐργασία πρὸς ἐκτέλεσιν ἢ ἀγορὰ προϊόντος κοιν.: Ὁ δεῖνα τὴν πῆρε τὴ δουλειὰ - τὸ χτίσιμο τοῦ σπιτιοῦ - τὸ χρωματισμὸ κατ' ἀποκοπή κοιν. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι μονάχα γι' ἀποκοπῆς (ἐπιτήδειος μόνον διὰ τὰς βαρεῖας καὶ βαναύσους ἐργασίας) Λεξ. Δημητρ. || Παροιμ. Ἡ ἀποκοπή εἶναι ἀποκαὴ (ἢ κατ' ἀποκοπὴν ἐκτελουμένη ἐργασία εἶναι κακὴ) Λακων.

Ἀποκοπή 'ς τὸν κάματο καὶ μὴ μιλιὰ 'ς τ' ἁλώνι

(ὅτι τὸ μὲν ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ πρέπει τις νὰ παρέχῃ κατ' ἀποκοπὴν, εἰς δὲ τὸ ἁλώνισμα νὰ ἀπαγορεύῃ τὴν συνομιλίαν μετὰ τῶν ἐργαζομένων) Λακων. Μάν.

Β) Ἐπιρρηματ. 1) Συνολικῶς καὶ οὐχὶ τμηματικῶς δι' ἡμερησίας ἀμοιβῆς, ἐπὶ μισθωτῆς ἐργασίας (α) Κατὰ γενικ. Βιθυν. Κρήτ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Καλάβρυτ.): Ἀποκοπῆς ἔδωκα τὴ δουλειὰ Καλάβρυτ. Τὸ πῆρε τὸ σπῖτι αὐτὸ ἀποκοπῆς Κρήτ. (β) Κατ' αἰτιατ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Χαλδ.): Πῆρε τὴ δουλειὰ - τὸ σπῖτι ἀποκοπή. Ἐδῶσε τὸ χωράφι ἀποκοπή. Τὸ φτειάνω ἀποκοπή κοιν. Ἀποκοπὴν ἐπῆρ' αὐτο Κερασ. Ἀποκοπὴν ἐπῆρα τ' ἔργον ἀπάνου μ' αὐτόθ. Ἀποκοπὴν θὰ θερίζωμε τὸ χωράφ' Χαλδ. Ἀποκοπὴν ἔδεκεν τ' ὁσπίν' αὐ' 'ς σὸ χτίσιμον αὐτόθ. || Φρ. Πῆρε τὴν κουβέντα - τὸ διάβασμα - τὸ τραγοῦδι ἀποκοπὴ (ἐπὶ τοῦ ἀδιακόπως ὁμιλοῦντος, ἀναγινώσκοντος καὶ ἄδοντος). Συνών. ἀποκοποῦ. 2) Ἀδιακόπως, συνεχῶς Βιθυν.: Ἀποκοπῆς δουλεύεις πρᾶ.

ἀποκοπιάρης ὁ, ἀμάρι. ἀπουκοπιάρης Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης.

Πραγματογνώμων, ἐκτιμητὴς τῶν εἰς τοὺς ἀγροὺς προξενουμένων ζημιῶν: Στρέου 'ς ὅτι πῆ οὐ ἀπουκοπιάρης. Συνών. ἀποκοπάρις Ι, ἀποκοφτής.

ἀπόκοπος ὁ, ΑΠαπαδιαμ. Χριστουγενν. διηγ. 80

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀπόκοπος = ἀποκεκομμένος, ἀπόκορημος, ἐκτομίας.

Ἀνόητος, ἄφρων: Μυαλὸ δὲν ἔχουν αὐτὸς οὐ κόσμος... τὴν οἱ ἄνθρωποι γενήκαν ἀπόκοποι.

ἀποκοποῦ ἐπίρρ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μονεμβασ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀποκοπή ἐπὶ ἐπιρρηματ. χρήσεως. Ὁ μεταπλασμὸς κατὰ τὰ εἰς -οῦ ἐπίρρ.

Ἀποκοπή Β Ι (α) (β), ὁ ιδ., ἔνθ' ἄν.: Τὸ ἔδῶσε τὸ σπῖτι ἀποκοποῦ Κύθηρ. Μοῦ ἀργάζει τὸ χωράφι ἀποκοποῦ αὐτόθ. || Φρ. Τὸ πῆρε ἀποκοποῦ νὰ βλαστημᾷ (ἐπὶ τοῦ συνεχῶς βλασφημοῦντος) αὐτόθ.

ἀποκόπρωμαν τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοπρῶνω.

Καθαρισμὸς τῆς μάνδρας ἀπὸ τῆς κόπρου ἔνθ' ἄν.: Τ' ἀποκόπρωμαν 'ς ἐμὲν 'κὶ ρούζ', ἐγὼ ἐγέγρασα Χαλδ.

ἀποκοπρῶνω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόπρος ἡ τοῦ ρ. κοπρῶνω.

Καθαρίζω τὴν μάνδραν ἀπὸ τῆς κόπρου ἔνθ' ἄν.: Ἀσ' σὴν ἀνὴρ' κιάν' τὰ μαντριά ἀποκοπρῶνω Χαλδ.

ἀποκορδίζομαι Ἰων. (Κρήν.) Κρήτ. Κύθν. Μύκ. Χίος κ. ἄ. ἀποκορδίζομαι Ἰκαρ. ἀποκορδίζομαι Σίφν. ἀποκορδίζομαι Χίος 'ποκορδίζομαι Νίσυρ. Τῆλ. κ. ἄ. 'ποκουρδίζομαι Πάρ. (Λεῦκ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδίζομαι, δι' ὁ ιδ. κορδίζω.

